

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE CLAUDINE DE VILLERS

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

(Σελίδες ημερολογίου)

ΜΟΥΝ δεκαεπτά χρόνων. Η ζωή άνοιγε μπροστά μου φωτεινή, γοητευτική, τριανταφυλλένια.

Ζούσα ξένοιαστη κι' ευτυχισμένη... Τις τελευταίες ημέρες όσπου έβλεπα συχνά τον πατέρα μου και τη μητέρα μου να σιγοφιθυρίζουν διαρκώς μεταξύ τους, κутτάζοντάς με συγχρόνως με μία συγκίνηση που δεν μπορούσα να την εξηγήσω. Μόλις δέ τους πλησίαζα, έκοβαν άμεσα τις μυστηριώδεις συνομιλίες τους.

Είμαστε στην καλύτερη εποχή της άνοιξης. Είμαστε άποιοι και ένα σωρό άλλα πολύχρωμα λουλουδία, έκαναν τον κήπο μας να μοσχοβολάει. Κι' εκεί συνήθιζα να πηγαίνα να περνάω τις ώρες μου μ' ένα θιθίλιο ή με το κέντημα στο χέρι.

Έκείνο το θρόαυ, είχα κατέβει να όνειροπολήσω λίγο στη οικία του αγαπημένου μου κήπου. Καθισμένη σ' ένα πάγκο παρακολουθούσα το φεγγάρι που ανέβαινε άργα μέσα απ' τα φυλάματα. Και συγχρόνως έβλεπα με τη φαντασία μου ένα γοητευτικό νέο εικοσιπέντε χρόνων που τον συναντούσα συχνά στο σπίτι της θείας μου Κλάρας στη Λίλλη, όπου είχα πάει κ' είχα μείνει έξη βδομάδες.

Τόν έλεγαν Λουδοβίκο τον νέο αυτό των όνειρων μου. Ήταν μελαγχρινός κ' είχε μάτια γυλάζια πολύ γλυκά που φαινότουσαν να μου λένε: «Σ'άς αγαπώ και θά ήμουν ευτυχισμένος άν μ' αγαπούσατε και σείς;» Μικρό μουστακάκι μαύρο, τό πιο χαριτωμένο τό κόκκιου ίσκων' τό στόμα του που ήξερε να χαμογελά τόσο γλυκά. Δεν είχα άκούσει ποτέ μουσική που να μου φάνηκε πώ άρμονική άπ' τη φωνή του, όταν μου ψιθύριζε:

— Δεσποινίς, θά μου κάνετε τη μεγάλη εόχαιρίστη να χορεύετε από τό θάλας μαζί μου ;

Όταν ξυναγύρισα στους γονείς μου, παρ' όλη την μεγάλη μου άγάπη γι' αυτούς, ένοιωθα την μελαγχολία να μου πλημμυρίζη την καρδιά... Είχα άποχωριστή τόν Λουδοβίκο μου και δεν ήξερα πια πότε θά τόν ξανάβλεπα...

Όλομόναχη στον κήπο, είχα βυθιστή σ' αυτές τις άναμνήσεις... Δεν έξρω πώση ώρα θά καθόμουν έτσι όνειροπολώντας, άν ή καλή μου μητέρα, άνησυχώντας μήπως κρούσω, δεν άνοιγε τό παράθυρό της για να μου φωνάζη:

— Μαίρη, θά κρούσως... Έλα άπάνω...

Έγώ την υπάκουσα κι' έτρεξα άμέσως κοντά της. Τότε ή μητέρα μου μ' άγκάλιασε τρυφερά και μου είπε με φωνή πώ έτρεμε έλαφρά:

— Έλα στο σαλόνι, αγαπημένη μου... Θέλουμε ό πατέρας σου κι' έγώ να σού μιλήσουμε. Άμέσως κατάλαβα πώ έπρόκειτο για κάποιο σοβαρό ζήτημα. Κι' ό νοός μου έπήγε κατ' όθεϊσαν στον γάμο.

Μά αυτή ή σκέψις πώ κάνει τις άλλες

κοπέλλες ν' άνασκιρτήσουν από μία μυστική χαρά, έμένα μου έφερε ένα πόνο στην καρδιά...

“Άθελά μου, συλλογίστηκα τόν Λουδοβίκο.

Μέ θήμα πώ έτρεμε έλαφρά, πήγα τέλος και συνάντησα τους γονείς μου στο σαλόνι. Με φίλησαν στοργικά στο μέτωπο κι' έπειτα κάθησαν σέ δυό πολυθρόνες άπέναντί μου. “Έπειτα ό πατέρας μου έθιξε, ξανάθιξε κι' άποφάσισε να μιλήσει, ενώ ή μητέρα μου προκαταβολικά συνάδευε τά λόγια του μ' ένα έπιδροκιστικό χαμόγελο.

— Άγαπημένη μου κόρη, μου είπε τότε ό λαμπρός κι' άλημόνητος πατέρας μας, άν άκούγαμε μονάχα τη φωνή της κυρίας μας, θά θέλαμε να σέ κρατήσουμε παντοτεινά κοντά μας. Μά υπάρχει ένας ιέρους νόμος σύμφωνα με τόν όποιο τά παιδιά πρέπει να δημιουργήσουν κι' αυτά δική τους οικογένεια...

Δεν είχα γελαστή: όι γονείς μου ήθελαν να με παντρεύουν. Τέλος, μου είπαν ότι ένας νέος από πολύ καλή οικογένεια, με άραία εμφάνισι, με λαμπρό μέλλον, είχε ζητήσει τό χέρι μου. Συγχρόνως χαμογελώντας γλυκά και πονηρά, μου δήλωσαν ότι δεν θά μου φανέρωναν άκόμα τ' όνομά του.

Έγώ, με σφιγμένη την καρδιά, σκεφτόμουν ότι ό όποψηφίος μηνηστήρ μου θά ήταν φρικωδώς άσχημος, άνόητος και γελοίος κι' έψαχνα μεταξύ των νέων πώ γνώριζα ν' άνακαλώσω ποιός ήταν...

Η παρουσίασις μου σ' αυτόν θά γινόταν τώ σπίτι μιας φίλης της μητέρας μου, όπου θα συναντιόμασταν τυχαίως δίθην.

Δεν είπα τίποτε. Όι καλοί μου γονείς απέδωσαν την σιωπή μου στην συγκίνησι μου κι' άποσύρθηκα στην κ.μηρή μου κάμαρη με την καρδιά μου φουσκωμένη, νοιώθοντας μεγάλη έπιθυμία να κλάψω. Μά άεφωνα μέσα στην άγωνία μου, κατάλαβα ότι άγαποΰσα τόν Λουδοβίκο μ' όλη μου την ψυχή κι' ότι δεν θά μπορούσα να γίνω ποτέ γυναίκα ενός άλλου.

Έκανα χιλια σχέδια μέσα στο κεφάλι μου. Για μία στιγμή, άποφάσισα να γίνω καλόγοισα. Μά κατόπι άλλαξα γνώμη κι' άποφάσισα να γράψω στον Λουδοβίκο... Αυτός σίγουρα θά έσπευδε να με σώσει... Τέλος όλα θόλωσαν στο μυαλό μου κι' άποκοιμήθηκα.

Την έπομένη τό άπόγευμα όι γονείς μου κι' έγώ διευθυνθήκαμε πρós τό σπίτι της κυρίας, ή όποια είχε αναλάβει να διαπραγματευθή τό συνοικέσιο και την όποια κατάρτιόμουν... Θά γνώριζα λοιπόν αυτόν τόν όποψηφίο μηνηστήρα μου, τόν όποιο μισούσα. Είχα άποφασίσει να δειχτώ τόσο στριμμένη κ' ίθιδιότητα άπέναντί του, ώστε να με συχαθή κι' εκείνος.

Φαντάζεστε λοιπόν ποιός ήταν ή έκπληξις μου, όταν μπαίνοντας στο σαλόνι της φίλης της μητέρας μου, είδα τό Λουδοβίκο να κουβεντιάζη μαζί της...

— Πώς !... Έσείς έδω, κύριε Λουδοβίκο ; φάναξα κοκκινίζοντας.

— Μπιά !... Γνωρίζετε; Έκανε ή μητέρα μου χαμογελώντας.

— Ναι, είχα γνωρίσει τόν κ.Λουδοβίκο στο σπίτι

Η Σαλώ "Είλερς, ένα από τά νέα και πώ λαμπρά έστρονα του κινηματογραφικού στερεώματος του Χόλλυγουντ.

τι της θείας Κλάρας...

Κ' ή κούβεντα άρχισε διαχυτική κ' ελεύθερη... 'Όσοσο με τον παραμικρό θόρυβο μου φαινόταν πώς ή πόρτα του σαλονιού θ' άνοιγε και θά έβλεπε τον ά λ λ ο ν νά μπαίνει μέεεε.

Μά, πρός μεγάλην μου έκπληξη, έπειτα από λίγη ώρα, οι γονείς μου άποχαρήτησαν τή φίλη τους και φύγαμε χωρίς ό άπεχθής ύποψήφιός μνηστήρ μου νά κινή τήν εμφάνισή του.

Δέν κατάλαβαινα πείδι τίποτε...

"Όταν ξαναγύρισα στό σπίτι, ή μητέρα μου μου ειπε πονηρά:

— "Όπως κατάλαβα, δέν σου φάνηκε ά σ χ η μ ο ς...

— Ποιός ; ρώτησα κατάπληκτη.

— Μά ό κ. Λουδοβίκος ! Τί άπάντησι πρέπει νά τή δώσω :

'Ακούγοντας αύτήν τήν έρώτησι, άλλαξα όλου τά χρώματα τής ίδριδος, μου ήρθε νά γελάσω και νά κλάψω και τέλος εφώνασα:

— Πώς ; "Όστε αύτός ήταν ό ύποψήφιός μνηστήρ μου ;

— Ναι, μου άπάντησε ή μητέρα μου γελώντας.

Τότε ρίχτηκα στόν άγκαλιά της με όλη μου τή δύναμι κι' άρ-
χισα νά τή φυλάω τρελλά.

— Μά θά με πνίξης ! Μά θά με πνίξης, μικρή τρελλή ! Έλεγε

έκείνη.

Τήν άλλην μέρα, είχα φορέσει τό τριανταφυλλένιο φόρεμα κ' είχα κατέθει κάτω στόν κήπο... 'Ο Λουδοβίκος θά μάς έπισκεφτόταν σέ λίγο γιά νά μου προσφέρ- τό πρώτο μπουκέτο του... τό μπουκέτο των άρραβώνων μας !

Πόσο ή καρδιά μου χτυπούσε !...

Σέ λίγο ό πολυαγαπημένος μου φάνηκε ανάμεσα στό λουλού-
δια του κήπου, κρατώντας τό μπουκέτο του στό χέρι...

"Ω ! πώς όλα γύρω άχτινοβόλησαν με τήν εμφάνισή του !...

'Ο Λουδοβίκος ήρθε και κάθησε πλάι μου και μου έπιασε
τρυφερά τό χέρι.

— Σέ αγαπάω, Μαίρη, από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα. Και

σέ μ' αγαπάω :

—Ναι, του άπάντησα γοητευμένη, ενώ τό μέτωπό μου έσκυβε
πρός αυτόν...

"Ω ! θεία έκτασας μιάς ψυχής άβώας πού ζυγνάει στόν πιο
τρυφερή άγάπη... ποιά λόγια μπορεί νά σε έκφράσει, ποιό τρα-
γουδι νά σε ύμνήσει !...

"Έπειτα από τρείς μήνες άρραβώνων, πού μ' έκαναν νά γνω-
ρίσω όλες τίς χαρές του Πυραδείσου, ό Λουδοβίκος κ' έγώ γί-
ναμε σύζυγοι. "Αν και πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, εξακο-
λουθούμε ν' αγαπιώμαστε όπως και τήν πρώτη στιγμή.

"Έχω φυλάξει τό πρώτο μπουκέτο πού μου πρόσφερε ό μνη-
στήρ μου... Σχνά, πολύ συχνά τό παίρνω και τό κυτάζω κι'
άνασαίνω τό ξεθυμασμένο του άρωμα.

"Όπως κι' έμεις, έτσι κι' εσύ, μπουκέτο μου, έχασες τή δροσιά
τής νεότητός σου. Κράτησες όμως τή γοητεία της και όταν σε
κυτάζω ξαναθυμάμαι τίς γοητευτικές χαρές τής πρωτογυνώρι-
στης άγάτης...

Τώρα, βλέπω τόν δρόμο πού διασχίσαμε έγώ κι' ό Λουδοβίκος
τόσο χρόνια τώρα και λέω ότι ή παντοτεινή άγάπη μας είνε ένα
πολύτιμο φυλαχτό, άφου και στίς ψυχρές ώρες του χειμώνα έπι-
τρέπει άκόμα στόν ψυχρή ν' άκούη τό θείο τραγουδι τής ανόι-
ξεως.

CLAUDINE DE VILLERS

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΜΠΥΡΑΣ

"Ένας βασιλεύς πέθανε τελευταία στό Μόναχο: ό βασιλεύς
τής μπύρας Αύγουστος Πσόρ. 'Η «μάρκα» του ήταν περίφημη
σ' όλον τόν κόσμο και ό ίδιος ύπερηφανευόταν ότι έστελνε θα-
ρέλια με μπύρα και σ' αυτούς άκόμη τούς 'Εσκιμώους τής Λυ-
πανίας !

'Ο Πσόρ επέβλεπε μόνος του, με τήν μεγαλύτερη προσοχή τήν
κατασκευή τής μπύρας του.

'Υπάρχει μάλιστα σχετικώς και ένα ανέκδοτό του, άρκετά χα-
ρακτηριστικό: "Όταν ή μπύρα έτοιμαζόταν ό Πσόρ άδειάζε ένα
γεμάτο ποτήρι σ' ένα πάγκο και έπειτα καθόταν μόνος του στό
μουσκεμένο μέρος.

"Υστερα σηκώνεται και άν στό όπισθία του πανταλονιού του,
είχε κατακαθίσει άβρός, αυτό σήμανε πώς ή μπύρα ήταν καλή
και πλούσια. 'Αλλοιώς ήταν «άδύναμη» κι' ό Πσόρ τήν ξανά-
στελνε στό έργοστάσιο. Και τό πανταλόνι του έργοστασιάρχου;
'Ε, ό Πσόρ ήταν τόσο πλούσιος, ώστε νάχη σ'α μπιτσιφυλάκεία
του ντουζίνες όλόκληρες πανταλονιών.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Με 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 8 δραχμάς αποκτάτε
τά έξής άριστουργήματα:

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ" Του ΑΛΦΟΝΣΟΥ
ΚΑΡ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ" Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ" Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ" Του ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣ

Στόν τόμον τής «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται και
ή γεμάτη πάθος έρωτική Ιστορία τής «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ
ΡΙΜΙΝΙ» και ό παθητικός «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΜΑΡΓΚΟ»

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ" ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

'Επίσης τό 7ον βιβλίον του «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», τό
όποιον περιέχει τά δύο άριστουργήματα:

"ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ" ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ
(πατρός)

"ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ" ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Καθώς και τό 8ον βιβλίον:

"ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ" του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

'Ομοίως με τά ίδια δελτία και δραχμάς 8 αποκτάτε και τήν
«ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του 'Ονορέ Μπαλζάκ και τήν «ΣΦΙΓ-
Γ'Α ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του 'Ιουλίου Βέρν.

Πρυσευχώς θά κυκλοφορήση τό ένατον βιβλίον:

"ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ"

Του ΕΤΕΝΣΕΛ.

'Από τάς παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις
τους αναγνώστας μας με τά ίδια δελτία και δραχμάς 5 διά
τάς 'Αθήνας και 6 δραχμάς διά τάς έπαρχίας τά έξής βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΑΡΤΡΗ Του ΕΡ. ΜΥΡΣΕ

Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΚΑΙ ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ-

ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Του ΕΝΤΙΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τάς 'Αθήνας)

και 6 διά τάς 'Επαρχίας)

Και τά όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πού τιμώνται δραχ. 25, πρός 5 δραχ. έκαστον διά τάς 'Αθήνας
και 6 διά τάς 'Επαρχίας ελεύθερα ταχυδρομικόν τελών.

Διά τό 'Εξωτερικόν επί πλέον τά ταχυδρομικά έξοδα.
Είδοποιούνται όμως όι αναγνώσται μας, ότι τά βιβλία αυτά
πρέπει νά τή ζητήσουν άπ' εϋθείας από τά γραφεία μας, καθ'
όσον δέν θά σταλδωσιν εις τά κατ'ά τόπους Πρακτορεία των έ-
φημερίδων.